

The illustration features a large yellow book with a textured cover. On top of it sits a smaller green book with a portrait of Shakespeare. To the left, a woman in a brown dress is perched on the yellow book. To the right, a hooded figure in a grey hoodie and black pants is climbing the yellow book, pointing towards the text. The background is a dark red space with black speckles, a yellow planet with a ring, and a yellow sun. The text on the yellow book is in large, bold, serif letters. The text on the green book at the bottom is in a smaller, serif font.

В ТАЗИ
КНИГА
ВСИЧКИ
УМИРАТ

Бека АДАМАШВИЛИ

P▷R◁DOX

Бека АДАМАШВИЛИ

В ТАЗИ КНИГА ВСИЧКИ УМИРАТ

Бека Агамашвили (1990) е грузински писател, блогър и рекламист. Следва журналистика и социални науки в Кавказкия университет в родния си Тбилиси. Още през ученическите си години публикува свои разкази в периодичната преса, за които получава редица награди, а през 2013 г. печели и студентски литературен конкурс с краткия разказ „XXVIII: Точка“. След дипломирането си работи като сценарист на политическо-сатирично телевизионно предаване, а понастоящем е творчески директор на най-голямата рекламна агенция в Грузия, Leavingstone.

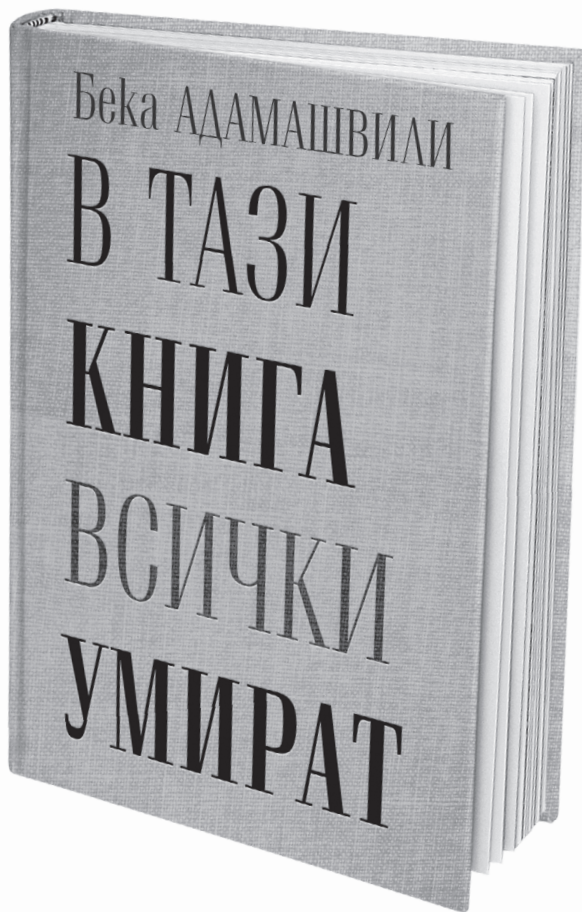
Между 2009 г. и 2014 г. Агамашвили поддържа собствена интернет страница с хумористично-сатиричен характер, която е отличена с няколко приза за най-добър блог и носи на автора си широка популярност сред младите читатели.

През 2014 г. Бека Агамашвили издава дебютната си книга „Бестселър“, „сатирично-пародиен, криминален фентъзи-хумористичен роман“ за ада на литераторите, в който известни и безизвестни писатели биват измъчвани по същия начин, по който творбите им са „измъчвали“ читателя. Книгата, номинирана за литературните награди „САБА“ и „Цинандали“, постига огромен комерсиален успех и в крайна сметка изпълнява предопределението на заглавието си. Вторият роман на автора, „В тази книга всички умират“ (2018), е удостоен с Наградата за литература на Европейския съюз за 2019 г.

Съфинансиран от програма
„Творческа Европа“
на Европейския съюз

НАГРАДА ЗА ЛИТЕРАТУРА
НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ 2019

Превод от немски
Алеко Дянков

P > R < D O X

ბეჯა ადამაშვილი
ამ რომანში ყველა კვდება
© Bakur Sulakauri Publishing, 2018

© Aleko Djanov, translation, 2022
© Tania Mincheva, artistic design of the cover, 2022
© Издателство „Парадокс“, София, 2022

ISBN 978-954-553-391-4

*На всички читатели, които обичат да препоръчват
книги във Фейсбук, Инстаграм или Туитър:
продължавайте в същия дух.*

*Посвещава се също така на всички педанти,
които си помислиха, че в предишното посвещение
липсват хаишагове.*

Две думи от преводача

На страниците на романа читателят ще открие редица бележки под линия, дело на автора. В края на книгата са поместени някои догадки на преводача, които не са задължителни за онези, които ще ги сметнат за излишни.

Пролог

Господин Смърт нагласи будилника за четири часа и трийсет и три минути.

Вече беше преброил всичко, което следва да се брои при безсъние. Най-напред овце (десет хиляди сто и тринайсет!), после нощите, през които беше будувал (седем хиляди седемстотин и седемдесет!), след това прахосаните за броене на овце и безсънни нощи секунди (осемнайсет хиляди и три!)... В един момент се усети, че освен безсмисленото броене на разни неща, съществуват още шестстотин и дваайсет други метода за заспиване, и реши да приложи различна стратегия.

Най-напред си рече: „Няма да мисля за нищо“, но веднага си помисли, че това вече е мисъл, щом се замисляш да не мислиш за нищо. Главата му бръмна. Затова взе едно томче от романа на Пруст с идеята по този начин евентуално да заспи от скука, но още в същия миг съжали за решението да си губи времето с Пруст. Не помагаше нито да си затвори очите пред всичката несправедливост на този свят, нито да си представи литературно четене на много-томния телефонен указател на Токио. Накрая махна с ръка и опита да се успокои с мисълта, че Дяволът, който никога не спи, е в далеч по-лошо положение. В очакване на съня впери поглед в отсрещната стена.

Отсрещната стена представляваше уютната, но безжизнена част на офиса на господин Смърт. Вляво до стената имаше врата, на вратата висеше огромен плакат, на плаката бе изобразен Джим Морисън, любимият му певец, и ценна част от колекцията, която тепърва щеше да създаде. Тази колекция трябваше да обхване общо дваайсет и седем уникални експоната, от които господин Смърт искаше да състави най-великата банда на всички времена.

В нея щяха да фигурират ярки творци с не по-малко ярки имена, както и песни, последвали хитовете им от различни епохи. Например „Also, Like, Haha and Wow“ и „Five More Months, Please“¹.

За подбора на ценните експонати обаче беше нужна прецизността на бижутер, тъй като колкото повече нарастваше броят на онези, които трябваше да станат част от колекцията, толкова по-голяма беше опасността да пострада качеството на бъдещата група.

Точно там, в ъгъла, където първата стена срещаше втората, започваше експозиция от безброй (осемдесет хиляди седемстотин четиресет и пет!) необикновени снимки. На тях бе самият той. Цялата му същност. Нещо като хроника на една предизвестена смърт в действие. С надраскани по краищата бележки, описващи много точно цялата му история – *време да се живее, време да се мре*:

На третата стена висеше една огромна коса. Диагонално, закачена на два пирона. След въвеждането на новите технологии господин Смърт я използваше все по-рядко.

¹ „Also, Like, Haha and Wow“ и „Five More Months, Please“ са парчетата, последвали хитовете „All You Need Is Love“ и „Wake Me Up When September Ends“. – Бел. авт.

Най-често като селфи-стик, и то защото непрекъснато го изобразяваха с коса, а визуалните навици на хората бяха упорити. Освен това вече не беше малко момче и му се струваше отегчително до смърт да се появява на всички картини с тази коса. Дори курсорът му беше с формата на коса. Работеше със специална машина на фирмата „Атропа“², на която в една гигантска папка, наречена „Човечество“, бяха запаметени безброй (седемдесет хиляди четиристотин и двайсет!) подпапки (например „Война“, „Катастрофа“, „Болест“, „Нещастен случай“, „Старост“, „Тероризъм“, „Разпъване на кръст“ и „Награда „Дарвин“³), съдържащи седем милиарда осемстотин милиона петстотин хиляди триста и двайсет (колко безценни безброй числа!!!) файла. Работата на господин Смърт се състоеше в това да разпределя непрекъснато пристигащите нови файлове в съответните подпапки и редовно да поддържа ред в тях.

Над Атропата имаше етажерки, пълни предимно с книги на Тери Пратчет. Пратчет бе писал своите незабравими книги дотогава, докато не се наложи Смърт да го премести в подпапката „Алцхаймер“. Другите романи също бяха написани с не по-малко майсторство. Там стояха томове на Ман, Зюсак, Сарاماго, Кристи... Казано накратко, на всички, които бяха пожелали да станат безсмъртни, като пишат за смъртта, и по този начин бяха допринесли за разнообразието в неговата нарцистична библиотека.

² Богинята на съдбата в гръцката митология, натоварена със задачата да прерязва с ножица връвта на живота на хората. – *Бел. авт.*

³ *Наградата „Дарвин“* се връчва за най-нелепата смърт. Авторът на тази книга щеше да има прекрасна възможност да я получи, ако по време на писането на бележката под линия за наградата „Дарвин“ батерията на лаптопа му бе паднала до седем процента и той, мислейки какъв подходящ пример да даде, бе мушнал в контакта две игли за плетене вместо зарядното устройство. – *Бел. авт.*

...С кокалестите връхчета на палеца и показалеца господин Смърт потърка вперените си в стената очни кухини. Безсънието му се дължеше изцяло на психологически фактори. Страхуваше се да не заспи толкова дълбоко от умора, че дори будилникът да не е в състояние да го събуди. „Само да избутам днешния ден, след това непременно отивам на психолог“, рече си той.

Последният психолог, пред чиято врата застана, беше Фройд. През хиляда деветстотин трийсет и девета година. Но това беше по-скоро работна визита, тъй като файлът „Зигмунд Фройд, 1856“ вече доста време отлежаваше в подпапката „Тежко заболяване“. Тогава самият психолог лежеше на кушетката.

„Както и да е. Мога по-добре да говоря за съня, отколкото за безсънието“, каза господин Смърт с успокоителен тон на черепа си и си спомни, че безсънието му беше започнало далеч преди Фройд. Казано по-точно, в онези случаи, когато трябваше да е особено буден. Но беше заспивал – и всеки път историята на света тръгваше по коренно различен път...

Алоис трябваше да умре през нощта по време на секс. Задължително. При всички (смъртни) случаи. Иначе експериментът щеше да протече по друг начин, а господин Смърт щеше да е принуден да се изправи пред своя строг създател и да отговаря за делата си.

В онази нощ Алоис беше обявил война не на смъртта, а на напитките. Беше толкова пиян, че един пръст му изглеждаше като два, два му се виждаха като четири, а четири – като осем; тази привидна анатомична аномалия го накара да се почувства длъжен да затвори очи и да се върне към реалността, поклащайки леко глава. По същата причина, след като от шестнайсет врати най-сетне нацели правилната, на нея му се яви

най-напред една Клара, после две Клари, след това четири и накрая осем, така че той замижа, поклати леко глава и дръпна една от Кларите към спалнята с цел размножаване, преди те да продължат подло да се множат.

Сексът не беше какъвто го показваха в романтичните филми. По-скоро като в документалните. Най-точно казано, като онези по „Анимал планет“. Алоис пухтеше като влака на братя Люмиер, дете влиза в гарата, а Клара беше безмълвна като люмиерското кино.

Точно в този момент трябваше да настъпи прецизно планираният сърдечен инфаркт.

Но господин Смърт се беше успал.

За късмет на Алоис. За зла участ на човечеството.

Няколко минути по-късно Алоис свърши и с лека въздишка се отърколи от Клара обратно на леглото.

На пръв поглед тази нощ трябваше да е най-обикновена, подобно на хиляди други, но този път всичко тръгна по различен път. Малкият Адолф като на шега победи конкурентите си и спринтира с бясна скорост към яйцеклетката...

Неприятният спомен за тази случка не само лишаваше господин Смърт от сън, но и от самата мисъл за сън. Той стана, свали плаща си и се погледна в огледалото. „Малко повече месце тук и там наистина няма да ми навреди. Станал съм като скелет“, каза си, праметна наметалото през електрическия стол и се замисли за дълго мечтаната отпуска. Отдавна си я беше заслужил. Бяха минали милиони години, без да пропусне нито един ден. „А ТОЙ какво трябва да изтърпява? ТОЙ в неделя може да си почива“, промърмори господин Смърт и мярна някого в тъмното. Само това му липсваше в този момент! Халюцинации. От-

ново потърка с кокалчетата на пръстите очните си кухини и се вгледа по-внимателно. Нямахше никого.

Успокои се, легна отново и продължи да размишлява. Как лети времето! Спомни си Авел, сякаш бе през миналия век. Тогава работеше като най-обикновен асистент и изпитваше неимоверни трудности да се адаптира в работната среда. Колко дълго беше гонил Матусал например... Ами онзи ужасен дъжд? Труди се четиресет дни без прекъсване, а след това заради един алкохолизиран дърводелец цялата му работа отиде на кино. Като каза *кино*, се сети и за „Титаник“. Онази нощ беше страшно студена, студът го пронизваше до мозъка на костите... бррр... Той потрепери. Спомняше си обаче и жеги. Веднъж в Лондон стана дяволски горещо, така че всичко изгоря. А като стана дума за огън, веднага в съзнанието му изплува Архимед, странно защо. Гореща вана... заедно с Марат... Топлата вода приятно галеше тялото му. От черепа до кокалчетата на краката му премина сладка тръпка. Почувства облекчение.

„Няма нужда да заспивам!“ Тази мисъл успя да се промъкне в съзнанието му, след което изпадна в дълбок сън.

Удари четири часът.